

РЕШЕНИЕ

№ 40

гр. Перник, 25.01.2015 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд - Перник, в публично съдебно заседание проведено на двадесет и седми януари през две хиляди и петнадесета година в състав:

СЪДИЯ: Игнат Г.

при секретаря Т.М., като разгледа докладваното от съдията адм. дело № 498 по описа на съда за 2014г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 1, ал. 1 и ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините /ЗОДОВ/.

Производството е образувано по искова молба, подадена от Р.И. *** против Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи Перник. Иска се обуславя от претърпени имуществени вреди от ищеца, в следствие на съставено наказателно постановление № 4341/11 от 17.04.2012г. от началник сектор "Пътна полиция" при ОД на МВР, Перник, с което му е наложено административно наказание "глоба" в размер на 350лв. и лишаване да управлява МПС за срок от 12м.. Служителите на полицията го задържали и му отнели свидетелството за управление на 09.08.2011г.. С решение № 996 от 30.11.2012г. състав при пернишки районен съд е отменил наказателното постановление, като същото е влязло в сила на 21.12.2012г.. Същият в периода от отнемането на свидетелството за управление до датата на влизане в сила на решението, с което е отменено наказателното постановление, т.е. една година и четири месеца счита, че свидетелство му било отнето неоснователно. До отнемането на свидетелството за управление същият работил като таксиметров шофьор и получавал възнаграждение от 1000лв.. След съставяне на акта за установено административно нарушение напуснал работа. На 16.02.2012г. започнал работа в "****"ООД с месечно възнаграждение в размер на 270лв.. С оглед на това заявява претенция ответникът да бъде осъден да му заплати имуществени вреди представляващи незаконосъобразни, неправомерни и неоснователни действия извършени от страна на ответника в размер на 14 373лв., представляващи разлика във възнаграждението му. Претендира и заплащане на сума в размер на 1000лв., изчезнали пари от лекия му автомобил, както и иска ответникът да му заплати законната лихва върху сумите, считано от 21.12.2012г. до окончателното им изплащане, както и присъждане на направените по делото разноски.

В уточнителна молба с вх. № 2940 от 03.11.2014г. уточнява, че не притежава трудов договор като таксиметров шофьор, тъй като не е работил по трудово правоотношение.

С последваща молба уточнение вх. № 3213 от 20.11.2014г. посочва, че незаконосъобразните и неоснователни действия са извършени от длъжностните лица Я.Г.С., който му е съставил АУАН № 851415 от 09.08.2011г. и началника на сектор "Пътна полиция", който е подписал наказателно постановление № 4341/11 от 17.04.2012г., както и действията на З.Ш.-

актосъставител по АУАН №451657 от 09.08.2011г., който отказал да заключи автомобила на ищеца. В съдебно заседание адвокат пълномощника пледира за уважаване на исковите претенции в пълен размер. Заявява претенция за присъждане на разноски. В депозирани по делото писмени бележки моли да бъде постановено съдебно решение, с което претенциите да бъдат приети за основателни и доказани и ответникът да бъде осъден да заплати пълния предявен размер.

Ответникът по жалбата-ОД на МВР, Перник чрез процесуалния си представител оспорва така предявения иск. Излага съображения, че в конкретиката на казуса ищеца не е установил по категоричен начин осъществяване на неправилни и незаконосъобразни действия или бездействия от страна на служители при ОД на МВР, Перник, нито е налице отменен акт, от който същият да черпи права. Напротив от всички приобщени по делото доказателства се установява, че служителите на полицията са действали в съответствие с правомощията им и в рамките на закона. Счита, че не са налице незаконосъобразни действия, поради което и отговорността му за вреди не може да бъде ангажирана. С оглед на това пледира за отхвърляне в цялост на заявените искиви претенции, на първо място като неоснователни и на второ като недоказани. Претендира разноски.

Представителят на Окръжна Прокуратура – Перник е на становище за неоснователност и недоказаност на претенциите.

Съдът, като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, становищата на страните и съобрази приложимия закон, намира за установено от фактическа страна следното:

На 09.08.2011г., автопатрул на I-во РУП-Перник в състав З.Ш. и И.П. изпълнявали служебни задължения, свързани с контрол по въведеното с вертикална сигнализация еднопосочно движение на ул. “В. Левски” зад сградата на ОББ, гр. Перник.

Същите около 15.00ч. забелязали лек таксиметров автомобил “***” с рег. № ***, който навлязъл в зоната на пътен знак “В-1”. Водачът спрял, слязъл от автомобила и се отправил в посока към ОББ. След няколко минути водачът се върнал към автомобила. П. извършил проверка. Поискал документите на водача и на автомобила. Обяснил, че водача е навлязъл в забранен участък с еднопосочно движение и ще му се състави акт за установяване на административно нарушение. Полиция отишъл да пише акта в патрулния автомобил, а водача Р.С. останал до таксито. Между временно П. забелязал и друг автомобил, който се насочва към тях и се опитва да наруши правилата за движение по пътищата. Полицията слязъл и се насочил към въпросното МПС в опит да предотврати осъществяването на нарушение. В това време ищеца се приближил до полицейския автомобил взел недописания акт и документите си от патрулната кола и побягнал в посока към ОББ. Настигнат е от полицаите и доведен до патрулния автомобил. С. хвърлил ключовете от автомобила в отводнителна шахта. З.Ш. му съставил акт за установяване на административно нарушение № 451657 от 09.08.2011г. по чл. 61, ал. 1 от ЗМВР. С помощта на граждани полицаите извадили ключовете от таксито и ги поставили в джоба на панталоните на С.. При проведения словесен контакт служителите се усъмнили, че С. е употребил алкохол, поради което завели ищеца до полицейското управление и поискали съдействие. На място е пристигнал автопатрул в състав мл. авт. Я.С. и мл. авт. Р. ***. Извършили проба с техническо средство “Алкотест-дреггер”, което отчело резултат

1.38промила. Я.С., в присъствието на служителите П. и Ш. съставил акт за установено административно нарушение № 4341 от 09.08.2011г., за нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП. С. в присъствието на П. и Ш. дал кръвна проба. Съдържанието на етилов алкохол в кръвната му проба е 1.90промили. В полицията е задържан за 24 часа. Съставен е протокол за личен обиск на лице. Образувано е бързо производство за престъпление по чл. 343б, ал. 1 от НК. С постановление № 2878 от 25.11.2011г. наказателното производство по досъдебно производство № 763/2011г. по описа на I-во РУП-МВР, Перник е прекратено. Със заповед № 4341/2011 от 09.08.2011г. Началника на сектор "Пътна полиция" е постановил принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление до решаване на въпроса за отговорността по реда на чл. 171, т. 1, б. б от ЗДвП. Началника на сектор "Пътна полиция" на 17.04.2012г. е издал наказателно постановление № 4341/11 за нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП и на основание чл. 174, ал. 1, предл. 1 от ЗДвП наложил на С. глоба в размер на 350лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 месеца. Наказателното постановление е обжалвано. Образувано е НАХД № 753 по описа на районен съд Перник за 2012г.. С решение № 996 от 30.11.2012г., постановено по горното дело е отменено НП № 4341/11 от 17.04.2012г. издадено от началник сектор "Пътна полиция" при ОД на МВР, Перник. От мотивите се установява, че отмяната е в следствие на недоказване факта на управление на автомобила, а не липсата на наличие на алкохол в кръвта на С. над 1.2 на хиляда, по което дори и формален спор не е съществувал между страните.

По делото се допуснаха и събраха гласни доказателства. Свидетеля *** внася яснота касателно характера на работата осъществявана от ищеца преди отнемането му свидетелството за правоуправление. Двамата са работили на един автомобил под аренда в таксиметрова фирма. Месечно са изкарвали приблизително 1000лв., след приспадане на всички разходи по поддръжката на колата. Съдът не кредитира тези показания, в частта им месечен доход, защото намира, че тези обстоятелства подлежат на доказване с писмен акт-трудов договор, респ. трудова книжка, служебно правоотношение, респ. служебна книжка, осигурителна книжка.

Свидетелските показания на М.И.М. не се ценят. От тях не се установява по никакъв начин обстоятелството дали колата на ищеца е била заключена или отключена към момента на отвеждането му в полицията. Същият свидетелства, че е дал назаем 800лева на ищеца. Пили по две-три бири след което отишли до банкомата на ОББ и Р. изтеглил пенсията на майка си. След това отишли до пощата, където Р. платил сметките. Отишли до колата и Р. отключил колата. Видял, че Р. оставя пари под седалката на шофьора, в нещо като шкафче. Към тях се приближил един полицай, който му поискал документите. Казал, че ще напише акт за неправилно паркиране. В последствие Р. си взел документите и полицаите го подгонили. Свидетелят си тръгнал. Свидетеля сочи още, че на разговора между полицаите и Р., че под седалката има 1000лв. е присъствал само той и служителите, а на въпрос на прокурора отговаря, че парите са били в него докато се е писал акта за неправилно паркиране. След това са се случили събития /хвърлянето на ключовете от колата, пристигането на друг патрулен автомобил/, на който не е присъствал свидетеля. Следователно, същият няма никакви непосредствени впечатления дали колата на ищеца е била заключена или отключена от момента, в който полицаите са тръгнали да гонят С. до момента на отвеждането му в РПУ. От

свидетелските показания на М. не може по категоричен начин да се приеме, дали въобще са оставяни пари са в таксито или не. В тази връзка следва да се отбележи, че този свидетел е бил допуснат до разпит и в развитото се НАХД № 753/2012г. по повод оспорването на НП №4341/11 от 17.04.2012г. и въз основа на неговите свидетелски показания е постановена отмяната на наказателното постановление. Въпреки това ще се отбележи, че дадените свидетелски показания пред настоящия състав са по-прецизни и с повече подробности. Докато по въззивното дело се говори за “едни пари”, в настоящето вече тези пари се конкретизират на сума от 800лева. към която сума може би свидетелят е прибавил и “пенсията на майка му”, която междувременно са изтеглили от банкомата и същият се явява вече свидетел на разговор между полицаите и ищеца за сума от 1000лв. оставена под седалката на таксито. /св. показания по протокол от 07.01.2015г/.

По искане на ответника по делото се изслушаха и свидетелските показания на З.Ш., И.П. и Я.С.. Преценени по отделно и в съвкупност с целия доказателствен материал по делото същите се възприемат като последователни, взаимно свързани и логични. От показанията на Ш. и П. се установява, че от момента на паркирането на автомобила до момента на проверката ищеца е бил сам. И двамата заявяват по страх от наказателна отговорност, че не познават свидетеля М. и не са го видели да е наблизо при извършената проверка и последвалите събития. Ш. е категоричен, че ключовете от автомобила са били в ищеца докато отидат в районното. Същият няма спомен ищеца да е говорил за пари в момента на задържането. П. е категоричен, че след като е извадил ключовете от шахтата ги е пхнал в задния джоб на панталона на ищеца. Също така двамата са възприели заключването на таксито преди ищеца да тръгне да бяга. За първи път твърдението, че има пари в колата ищеца го е направил в районното, като е казал, че колата е отключена, в нея има 1000лева и полицаите ще бъдат нагласени или уволнени.

С оглед противоречивите показания на свидетеля М.М. с тези на свидетелите З.Ш. и И.П. за изясняване на спорните обстоятелства се проведе очна ставка. От същата настоящия състав приема, че свидетеля М.М. и свидетелите З.Ш. и И.П. не се познават. Свидателя М. при очната ставка не можа да посочи нито кой от двамата полицаи е гонил ищеца, нито кой от тях е писал акта за неправилно паркиране. Същият заяви, че през цялото време от започване на проверката до бягството на ищеца се е намирал на няколко метра от колата на Р.. Двамата полицаи твърдят, че по време на проверката и последвалите събития не е имало свидетели включително и М.. С оглед на изложеното, се налага извода, че свидетеля М.М. не бил пряк очевидец на развитите се на 09.08.2011г. събития и неговите показания няма да бъдат ценени.

За доказване размера на предявения иск се допусна, изслуша и прие съдебно икономическа експертиза. От заключението ѝ се установява, че за периода от 09.08.2011г. до 21.12.2012г. разликата между възнаграждението, което би получил ищеца ако е бил на работа като таксиметров шофьор при евентуално месечно възнаграждение от 1000лв и полученото трудово възнаграждение в “***”ООД на длъжност охранител от 16.02.2012г. до 21.12.2012г. е в размер на 13 446.84лева плюс изчезнали пари в размер на 1000лева. Вещото лице заявява, че месечното възнаграждение от 1000лв. е по данни на ищеца, за което няма никакви документи и книжа. Заключениеето на

експерта се кредитира, дотолкова доколкото е отговорило на поставените от ищеца задачи.

Въз основа на описаната фактическа обстановка, почиваща на целия доказателствен материал по делото в това число и приобщените материали по НАХД № 753/2012г. и НАХД № 1389/2011г., както и на гласните доказателствени средства се налагат следните фактически констатации:

Съгласно разпоредбата на чл. 203 от АПК, гражданите и юридическите лица могат да предявят иски за обезщетение за вреди, причинени от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. Държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразните актове, действия или бездействия на техните органи и длъжностни лица, независимо дали са причинени виновно от длъжностно лице. Отговорността на държавата и общините за вреди се характеризира като обективна, безвиновна, а възникването на право на обезщетение предполага осъществяването на фактически състав със следните елементи: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред; вреда; причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. При липсата, на който и да е от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

В тежест на ищеца, съгласно чл. 154, ал. 1 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК е да проведе пълно главно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявените от него иски, както и да определи срещу кого да насочи исковата си претенция. В съответствие с носената от ищеца доказателствена тежест, съдът е длъжен да приеме, че не са настъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан.

Исковата претенцията не почива на отменен по съответния ред незаконосъобразен акт. Тезата, че вредата произтича от отменено наказателно постановление № 4341/11 от 17.04.2012г. издадено от началник сектор "Пътна полиция"Перник е заявена с молба вх. № 3065 от 11.11.2014г. е несъстоятелна. Допустимостта на претенцията се обуславя от предварителната отмяна на административния акт по "съответния ред"- чл. 204, ал. 1 от АПК. "Съответния" ред е този предвиден в АПК. А по реда на АПК се оспорват индивидуални, общи или нормативни административни актове. Обжалването на издадено наказателно постановление не е по реда на АПК, а става в производство по специален закон - раздел V на ЗАНН , като редът на АПК се прилага само относно касационното обжалване на решенията на районния съд- чл. 63 от ЗАНН. Освен това жалбоподателят сезира по ЗАНН районния съд, а не административния съд, поради което е предвиден различен ред за защита срещу индивидуални, общи, нормативни административни актове и наказателни постановления. Следователно, искът може да се предяви само за вреди от административен акт, който е отменен по съответен ред, предвиден в АПК, но не и в друг закон. С оглед на това държавата и общините не носят отговорност за вреди, които са настъпили от незаконосъобразно наказателно постановление, издадено за административно наказание по ЗАНН

и не е налице отменен акт по смисъла на АПК. Не е налице предпоставка за предявяване на иск по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Изхождайки от поредната уточнителна молба на пълномощника на ищеца с вх. № 3213 от 20.11.2014г. се налага убеждението, че претенцията за обезщетяване да произтича от неправомерни, незаконосъобразни и неоснователни действия извършени от длъжностни лица. Неправомерните действия извършени от Я.С.-мл. *** към сектор "Пътна полиция" при ОД на МВР, Перник се изразяват в това, че същият е съставил АУАН № 4341 от 09.08.2011г. срещу ищеца и е иззел свидетелството му за правоуправление. Неоснователните действията осъществени от Началника на сектор "ПП" при ОД на МВР, Перник се изразяват в това, че същият е подписал наказателно постановление № 4341/11 от 17.04.2012г., което в последствие с влязло в сила решение № 996 от 30.11.2012г. на районен съд Перник, постановено на НАХД № 753/2012г. е отменено. Незаконосъобразните действия извършени от З.Ш.-*** при I-во РУП, Перник се изразяват в това, че същият е отказал да заключи лекия автомобил на водача/ищеца.

В случая съдът намира, че не е налице първият елемент от фактическия състав на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. Не е налице незаконосъобразно действие на административен орган или длъжностно лице при или по повод изпълнение на административна дейност, поради което иска за обезщетение за причинени имуществени вреди от действието на длъжностни лица при ОД на МВР, Перник е неоснователен и като такъв следва да бъде отхвърлен. За да достигне до този извод състава изхожда от представените и приети по делото писмени доказателства и ангажираните гласни такива в хода на съдебното производство.

Съгласно разпоредбата на чл. 204, ал. 4 от АПК, когато вредите са причинени от действие, както се твърди в настоящия казус, незаконосъобразността се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение. Терминът "действие" е употребен, както в чл. 7 и чл. 120, ал. 1 от Конституцията на Република България, така и в чл. 203 от АПК и чл. 1 от ЗОДОВ. Легално определение на термина "действие", респ. "бездействие", липсва в посочените нормативни актове. Под "действие", респ. "бездействие", следва да се разбира всяко такова, извършено от държавен орган или длъжностно лице, което не е юридически акт, а тяхна физическа изява, но не произволна, а в изпълнение или съответно неизпълнение на определена нормативна разпоредба.

В настоящия случай се установи, че АУАН № 4341 от 09.08.2011г. е издаден от Я.С. на база на показания на техническо средство и проверка по ЗДвП извършена от полицаи, поради което издаването на акта е дейност, която е извършена по правилата на ЗАНН. Иззетото свидетелството за управление на МПС произтича от чл. 173, ал. 2 от ЗДвП и е законосъобразно фактическо действие, защото при установяване на нарушение управление на МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско изследване или с техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, свидетелството за управление на моторно превозно средство на водача се изземва със съставянето на акта за установяване на административното нарушение. Въз основа на това настоящия състав приема, че осъществените от Я.С. действия по съставянето на АУАН и изземване на свидетелството за управление са законосъобразни и почиват на нормативен акт.

По отношение на твърдението за незаконосъобразни действия извършени от Началника на "ПП" при ОД на МВР, Перник изразяващи се в това, че същият е подписал наказателно постановление № 4341/11 от 17.04.2012г., което в последствие с влязло в сила решение № 996 от 30.11.2012г. на районен съд Перник, постановено на НАХД № 753/2012г. е отменено, настоящия състав намира, че ищеца не доказва така формулираните незаконосъобразни действия. Съставения по съответния ред акт за установяване на административно нарушение има сезираща функция и е предпоставка за развитие на производство по налагане на административно наказание. Налагането на административно наказание става чрез издаване на наказателно постановление. Същностен елемент на този акт, съгласно чл. 57, ал. 2 от ЗАНН е подписването му от длъжностното лице, което го е издало. В случая полагането на подпис върху издаденото наказателно постановление е фактическо действие извършено по силата на закона и то извършено от лице, притежаващо необходимата за това компетентност.

Във връзка с изложеното ще следва да се добави още, че съставянето на акт и издаването въз основа на него на наказателно постановление са проявление на санкциониращата управленска дейност. В този случай полицейските органи издават актове с правораздавателен характер и не осъществяват типична административна дейност като административни органи. След като не е налице изпълнение на административна дейност, то не е налице и една от посочените по-горе кумулативни предпоставки за ангажиране на отговорността на държавата и общините за вреди по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ във вр. с чл. 203 от АПК.

По отношение на твърдението за незаконосъобразни действия извършени от З.Ш.-*** при I-во РУП, Перник изразяващи се в това, че същият отказал да заключи лекия автомобил на водача/ищеца и в следствие, на което от автомобила изчезнали пари, настоящия състав ги намира за неоснователни и недоказани. Индивидуализацията на действието изисква изписване на дължимото фактическо действие, което е следвало да бъде извършено от даден орган и не е извършено, като задължението е следвало от конкретна правна норма или акт. В случая, заключването на автомобила е фактическо действие. Конкретна правна норма или акт, които да разписват задължения за полицаия Ш. да заключи чужд автомобил няма, а и такава не се посочва от ищеца. Отделно от това по делото е безспорно доказано, че Ш. и П. са възприели лично как ищеца е заключил автомобила си от една страна, а от друга ключовете от автомобила му са се намирали у него.

В чл. 7 от Конституцията на Република България е предвидено, че държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица. Този принцип е залегнал в чл. 203 от АПК - исковите за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, се разглеждат по реда на тази глава, а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди.

В конкретиката на казуса не е приложим чл. 1 от ЗОДОВ, тъй като не са налице кумулативно изискващи се предпоставки за ангажиране на такава отговорност, а именно –отменен по съответния ред, административен акт, незаконни действия, извършени от длъжностни лица на ответника, които да съставляват административна дейност.

Поради тази причина, претърпяна от ищеца вреда и причинно-следствена връзка между незаконните действия, респ. бездействия, и настъпилата вреда не следва да се изследва, тъй като в хода на процеса не се откриха незаконосъобразни действия, извършени при и по повод административна дейност.

С оглед на всичко изложено по-горе при недоказана първата кумулативно дадена предпоставка на иск по ЗОДОВ - наличие на незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред исковата претенция за претърпени вреди от действия на органи на държавата и общините по реда на ЗОДОВ следва да се отхвърли като неоснователна и недоказана.

С оглед изхода на делото, в тежест на ищеца ще се възложат направените от ответника по иска разноски. Ответникът има право на разноски направени по делото, в частност и на юрисконсултско възнаграждение. Същото е претендирано в последното заседание и е придружено със списък на разноските по чл. 80 от ГПК. Срещу него не е направено възражение за прекоморност. Съгласно чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела с определен материален интерес възнаграждението е в размер на 961лв. и ще се присъди в цялост.

Водим от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдия при Административен съд - Перник

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ изцяло предявените искове от Р.И. *** против Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи Перник.

ОСЪЖДА Р.И.С., с ЕГН *****, *** да заплати разноски по делото в размер на 961лв. на ОД на МВР, Перник.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ :